IV. évfolyam. 16. szám 1948 április 19.

Ludas Matyi

Kövér úr a Dunakorzón: Meg kell dögleni ebben az országban kérlekalásan...

E heti csodánk

Hangtalan Heti Híradó

Petain bácsi szabadlábra helyezését kérik a jobboldali franciák. Igazuk van. Ha Schuman, Blum és Moch bácsik szabadlábon lehetnek, miért ne lehetne szabadlábon Petain bácsi is?

Jobboldali szabótázst lepleztek le a FERTŐTLENITŐ Intézetben. Ezentul TLENITŐ Intézetnek nevezik majd, mert a fertő megszűnt.

Adókedvezményt kapnak a kisemberek és emelik az agglegények adóját. Ez a kis agglegény bácsi most nem tudja, hogy kevesebbet fog-e fizetni mint kisember, vagy többet, mint agglegény.

70 fillér

Ebben az évben hazajön az utolsó hadifogoly is

LOGIKA

Vukics nemrégiben házasodott és elragadtatással dícséri a feleségét Placseknak:

— Ilyen szép, ilyen áldozatkész, odaadó, kedves és mégis komoly, aranyos feleséget nem találtam volna többet az életben. Amellett művelt, több nyelven beszél, zongorázik és sakkozik...

Placsek leállítja:

— Mit beszélsz annyit?! Mondd, hogy nincs egy vasa sem..!

Ezt kifogta

Havlicseket a házasságkötése után faggatják a barátai.

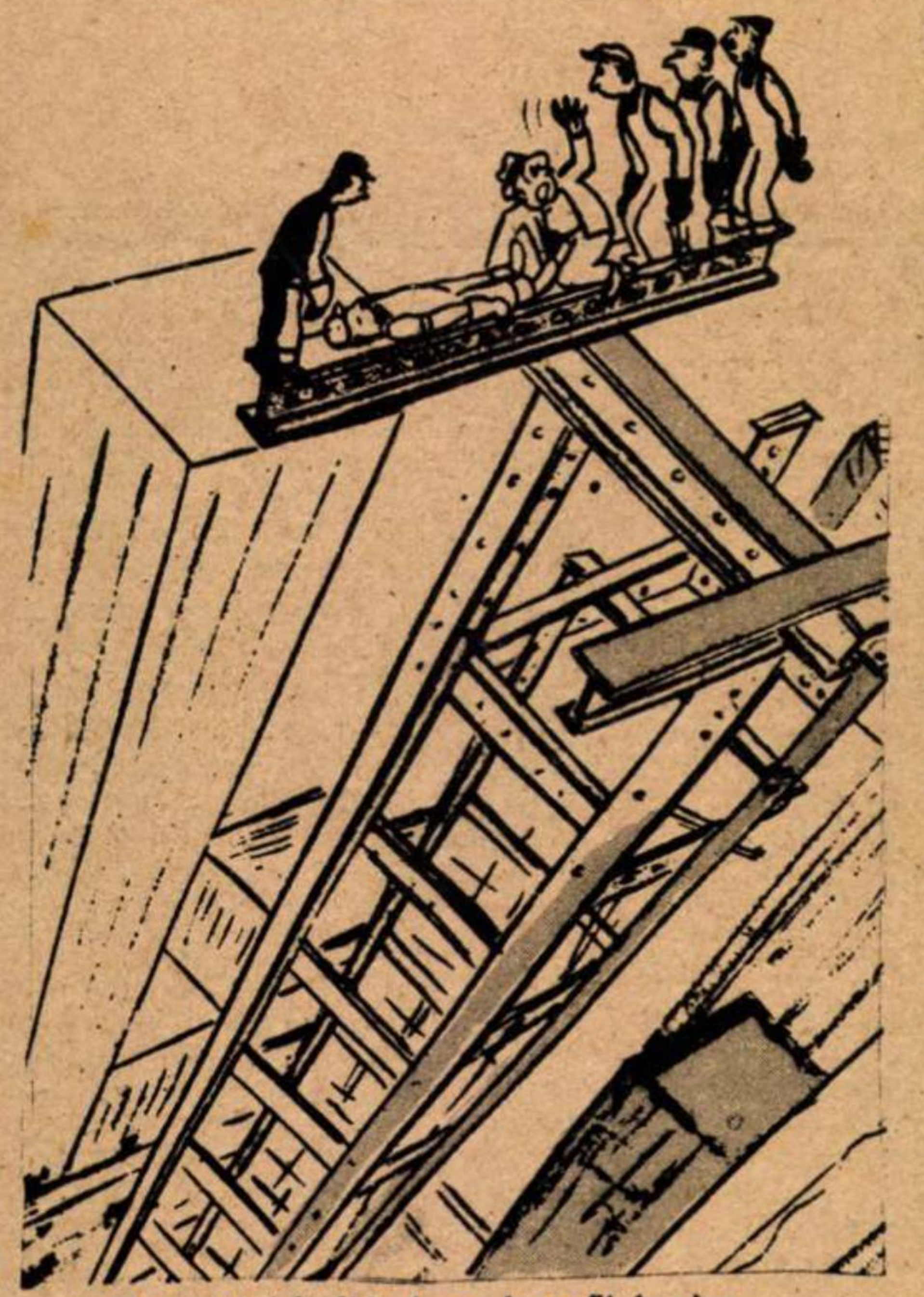
— Aztán milyen nő a feleséged, Ede? — kérdik tőle.

— Nem akarok túlozni — mondja Havlicsek, — de sok asszony elbújhat mögötte...

— Olyan derék, szorgalmas?

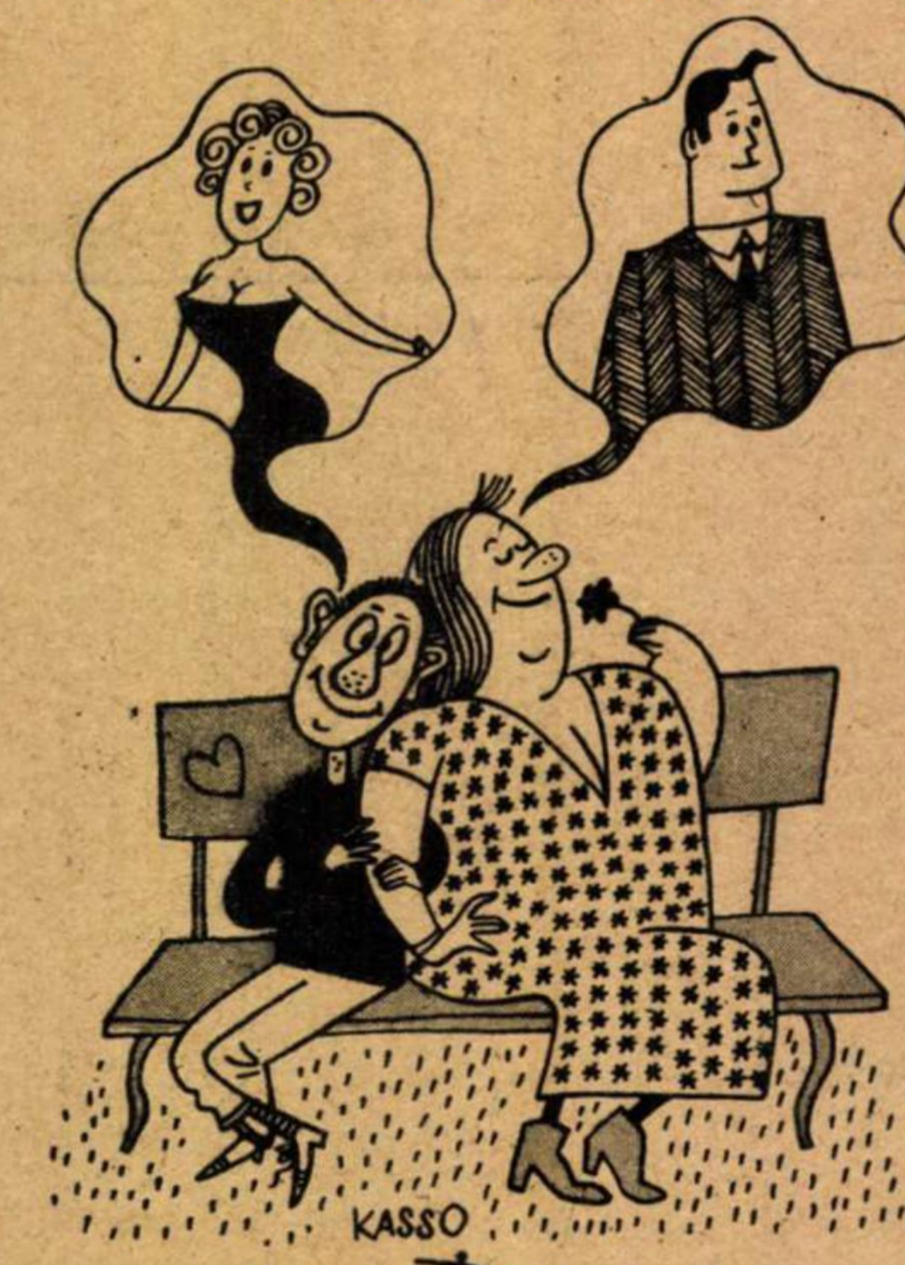
— Dehogy —, sóhajt Havlicsek. — Olyan kövér.

SZERÉNY KIVÁNSÁG

— Menjetek hátrább, hogy levegőt kapjon. (Nifty)

SZERELEM

HALLÓ AMERIKA

— Ott nincs egyén és egyéniség, higyjék el, a szovjet-rendszerben önök valamennyien csak típus-búvárok lennének!

„A test ördöge"

Az öreg Gugyerák: Na, én se nézek meg veled többet ilyen erotikus filmet...

Gádor Béla:

Elintézés TELEFONON

Van nekem egy ügyem, amelyet már régen el kellett volna intéznem. Egyszerű, síma ügy, de tovább nem lehetett halogatni. A noteszembe fel is volt jegyezve, hogy beszélnem kell a Trallaügyi minisztériumban Kendefi tanácsossal, aki majd elintézi a dolgot és akkor minden rendben lesz. Sajnos a Trallaügyi minisztérium elég messze van, ott esetleg várni is kell, bele telhet egy órába is, amíg végzek, nekem pedig kevés az időm. Ezért húzódott el a dolog mostanáig.

Ekkor zseniális ötletem támadt. Mirevaló a telefon, ez az elmés kis szerkezet? Az ember leemeli a kagylót, beszél Kendefi tanácsossal és a dolog el van intézve.

Felvettem a kagylót, egy darabig várnom kellett, mert nem kaptam vonalat. Ez délelőtt gyakran előfordul. Letettem a kagylót, újból felvettem, de még mindig nem volt vonal. Vártam öt percet, pöcögtettem egy kicsit, belefújtam a kagylóba, megnéztem, hogy a drót nincs-e elszakadva. Vonal nem jött, de azért kis zajok és pörcenések jelezték, hogy van élet a készülékben. Néhány számot ábrándosan és vakon beletárcsáztam a világűrbe, majd letettem a hallgatót az asztalra: ha majd bekapcsolódik a vonal, felkapom. Nem kapcsolódott be. Egy félórai játszadozás után mégis bejött a vonal és én letárcsáztam a Trallaügyi minisztériumot. Mással beszélt. Letettem a kagylót, öt perc múlva újból felvettem, még mindig mással beszélt. Később kiment a jelzés, de nem vették fel a kagylót. Vártam néhány percig, majd újból tárcsáztam. Mással beszélt. Most egy kicsit kifújtam magam, aztán újból tárcsáztam, kiment a jelzés és jelentkezett Lengyelné, aki megkérdezte, hogy én vagyok-e a Hugó. Ezután nagyon lassan és nagyon precízen tárcsáztam. Mással beszélt. Felhívtam a tudakozót. Mással beszélt. Hívtam a hibabejelentőt, kiment a jelzés, de nem vették fel a kagylót. Újból hívtam a minisztériumot, jelenkezett egy női hang és közölte, hogy a szám megváltozott. Hívtam az új számot, mással beszélt.

Újabb számtalan próbálgatás után, amikor már nem is számítottam rá, egyszercsak váratlanul jelentkezett a minisztérium. Kértem a főalosztályt, jejelentkezett egy női hang, megkérdezte, milyen ügyben, azt mondta azonnal és elment. Most egy darabig hallgattam a gépek kopogását, akkor elkezdtem ordítozni a kagylóba, hátha meghallja valaki. Egy félóra múlva végre jött egy férfihang, megkérdezte kire várok, milyen ügyben, aztán elment. Nem tehettem mást, letettem a kagylót, majd újból felemeltem és tárcsáztam a Trallaügyi minisztériumot. Mással beszélt. Velem.

Egy óra múlva sikerült beszélnem egy hölggyel, aki közölte velem, Kendefi tanácsos nincs náluk, csak Lengefi, ő viszont nincs a szobában, felkapcsol a harmadik emeletre, ahol tudják, hogy hol van. Néhány ide-odakapcsolás után, az iktatóban megtudtam, hogy ügyem Popolka főtiszthez tartozik, aki szabadságon van, de ha az aktát meg akarom találni, telefonáljak az alfőosztálynak a Margitrakpartra és ott keressem Bartalics főfelügyelőt. A főfelügyelő titkárnője megkérdezte, hogy milyen ügyben akarok beszélni, egy félóra múlva visszajött és azt mondta, hogy irataimat áttették az Országos Ruhatárba, keressem ott Dirner főasztrológust. Dirner titkárnője (milyen ügyben?) tudtomra adta, hogy az akta már régen a Jánoskórház tüdőosztályán fekszik, beszéljek dr. Barczen cégvezetőfőorvossal, aki viszont azt üzente, hogy legjobb, ha közvetlenül a Trallaügyi minisztérium főalosztályához fordulok és ott keresem Kendefi tanácsost.

Ezekután hívtam a Trallaügyi minisztériumot, de mással beszélt. Aztán hívtam a hibabejelentőt, de nem vették fel a kagylót. Aztán újból tárcsáztam a minisztériumot és jelentkezett Gizike, aki azt mondta, hogy egész éjjel rám gondolt. Aztán hívtam a mentőket, de mással beszélt. Hívtam a Bonctani Intézetet, de nem vették fel a kagylót. Aztán újból hívtam a mentőket és azt mondtam, hogy haldoklom. Már csak annyit hallotam, hogy milyen ügyben, aztán elvesztettem az eszméletemet.

Előzetes hirdetés!

Az utóbbi időben igen elterjedtek az ujságok előzetes hirdetései, amelyek néhány kiragadott, szerény címmel utalnak a nemsokára megjelenő lap bámulatos tartalmasságára.

Ilyenképpen:

Egy belga tudós 15 éve él a Holdban!

*

Mi az az „önnaftalinozás"?!...

*

K. L. S. Y. U. a világ titka.

*

Egy görög árva örökbe fogadott egy pesti színházat.

*

Tudnak-e beszélgetni egymással a tojások? és ezen kívül még „Hitler, te gazember!" címen egy pesti ügyvéd beszámol a légópincéről, ahol bujkálni volt kénytelen. Chamberlain eddig még meg nem talált naplója, Ibsen egy ismeretlen villámtréfája, 5 oldal toto, bőséges rádióműsor, postai díjszabások, fiatal költők rejtvényoldala, stb. a

Dolgozók Figyelője

e heti szenzációs számában

Az érvényesülés titka

— Ne menjen be... — mondta nekem régi ismerősöm, Kende, amikor be akartam lépni a IX. ügyosztály ajtaján — ne menjen be, mert még nem adnak számot.

— Hanem hát akkor mikor fognak számot adni? — kérdeztem. Tudniillik szerettem volna röviden végezni. (A minisztérium

5000 drb. halványkék palavessző szállítására hirdetett versenypályázatot, erre óhajtottam ajánlatot benyujtani.)

— Egy altiszt ül bent s azt mondja, csak akkor kezdi osztani a számokat, ha a tanácsos úr kiüzen, hogy lehet. Én már másfélórája várok.

— Nekem sajnos annyi időm nincs — feleltem erre és beléptem a szobába, ahol egy sovány, idősebb altiszt ült egyszerű faasztalka mellett, várva a tanácsos úr üzenetére. Odaléptem eléje és bárgyú mosollyal kalapot emeltem.

— Mi tetszik? — kérdezte erre.

— Ja strukta divornium glemma.... — mondtam szerényen.

— Ejn monument — mondta erre ő nagyon udvariasan és felkelt, hogy segítséget keressen. Odament az ablakhoz, ahol egy fiatal tisztviselőhölgy ült és így szólt hozzá: — Klucsik kisasszony, tessék jönni egy pillanatra, egy külföldi úr van itt...

Klucsik kisasszony gyorsan kipuderezte magát és odasietett hozzám:

— Vasz villen cu inen? — kérdezte bájosan. (Németül tudott csak.)

— Ja strukta divornium glemma, palaberni pantafio — mondtam tagolva a szavakat, hogy megértse.

— Nem német — mondta Klucsik kisasszony az altisztnek csalódottan.

— Hát akkor miféle fajzat? — kérdezte az altiszt.

— Nem tudom — így a hölgy — szólok a Sztopka úrnak, ő tud angolul és franciául is.

Pillanatok alatt előkerült Sztopka úr. Azt mondta:

— Pliz moszjő, áj szpik franszoá auch...

— Ja strukta divornium

glemma, palaberni pantafio...

— Nem angol és nem francia — mondta Sztopka úr — ez valami szláv nyelv. Vagy spanyol. Hívják Gébics Vincét, ő az ostrom alatt megtanult oroszul, talán érti.

Rövidesen előkerült Gébics úr is, aki tudott oroszul. Igy szólt hozzám:

— Pozsáluszta kapitan...

Elmondtam a mondókámat neki is. Erre Gébics, aki tudott oroszul, azt mondta a többieknek:

—Valamit akar, de nem tudom mit. De nem orosz, hanem litván, azért nem értem egészen. — Litvanszki? — fordult hozzám.

— Glemma — feleltem erre.

— Nem litván — mondta Gébics úr.

— A ménkü belecsaphatna — szólt Sztopka úr — hogy nem tudott meg-

tanulni egy világnyelvet.

Igy álltunk tanácstalanul 1—2 percig. Én bárgyú mosollyal néztem őket, ők tünődve engem.

— Ez fehér néger — vélekedett Klucsik kisasszony

— Vagy svájci — így az altiszt.

Ekkor — mintha csak most pillantottam volna meg — hevesen mutogatni kezdtem a számok felé, amelyek ott hevertek az altiszt asztalán.

— Számot akar! — kiáltották valamennyien szinte egyszerre. Klucsik kisasszony kikapta a számot az altiszt kezéből és átnyujtotta nekem:

— Danke — mondta kedves mosollyal.

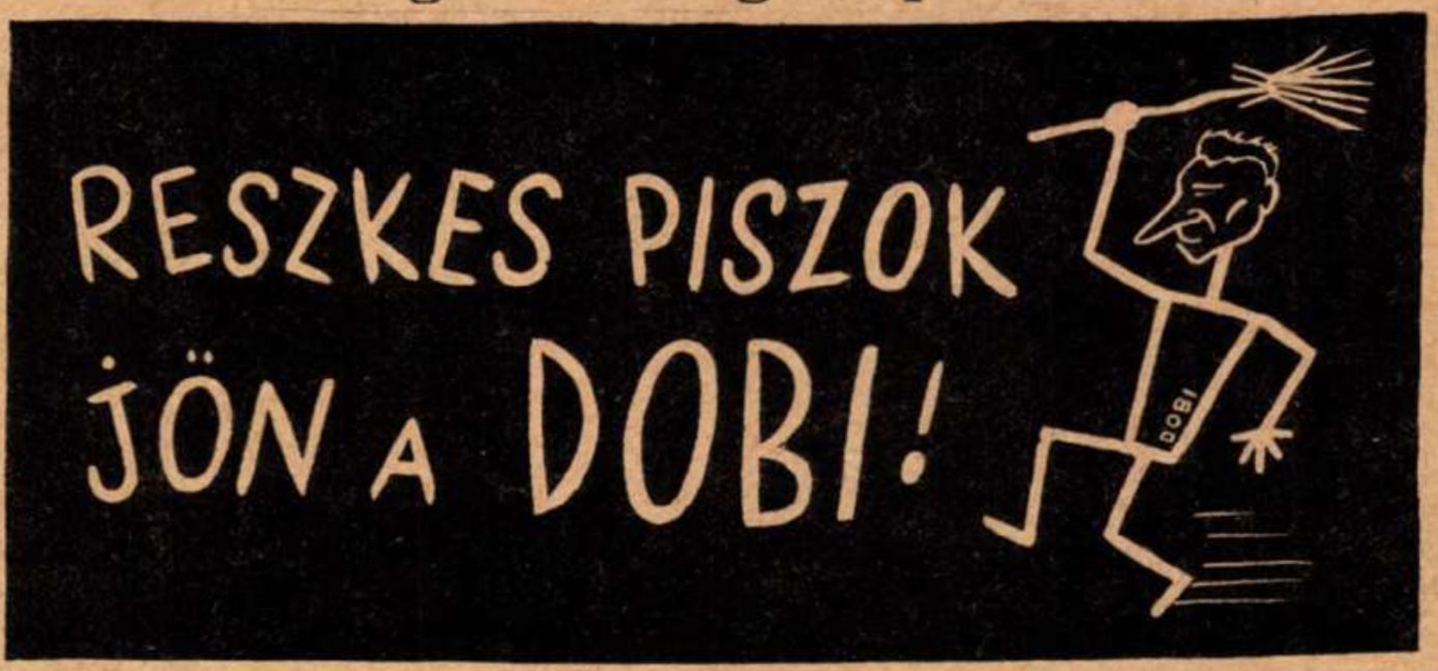
— Dort, moszjő... — mutogatott az ajtó felé Sztopka úr.

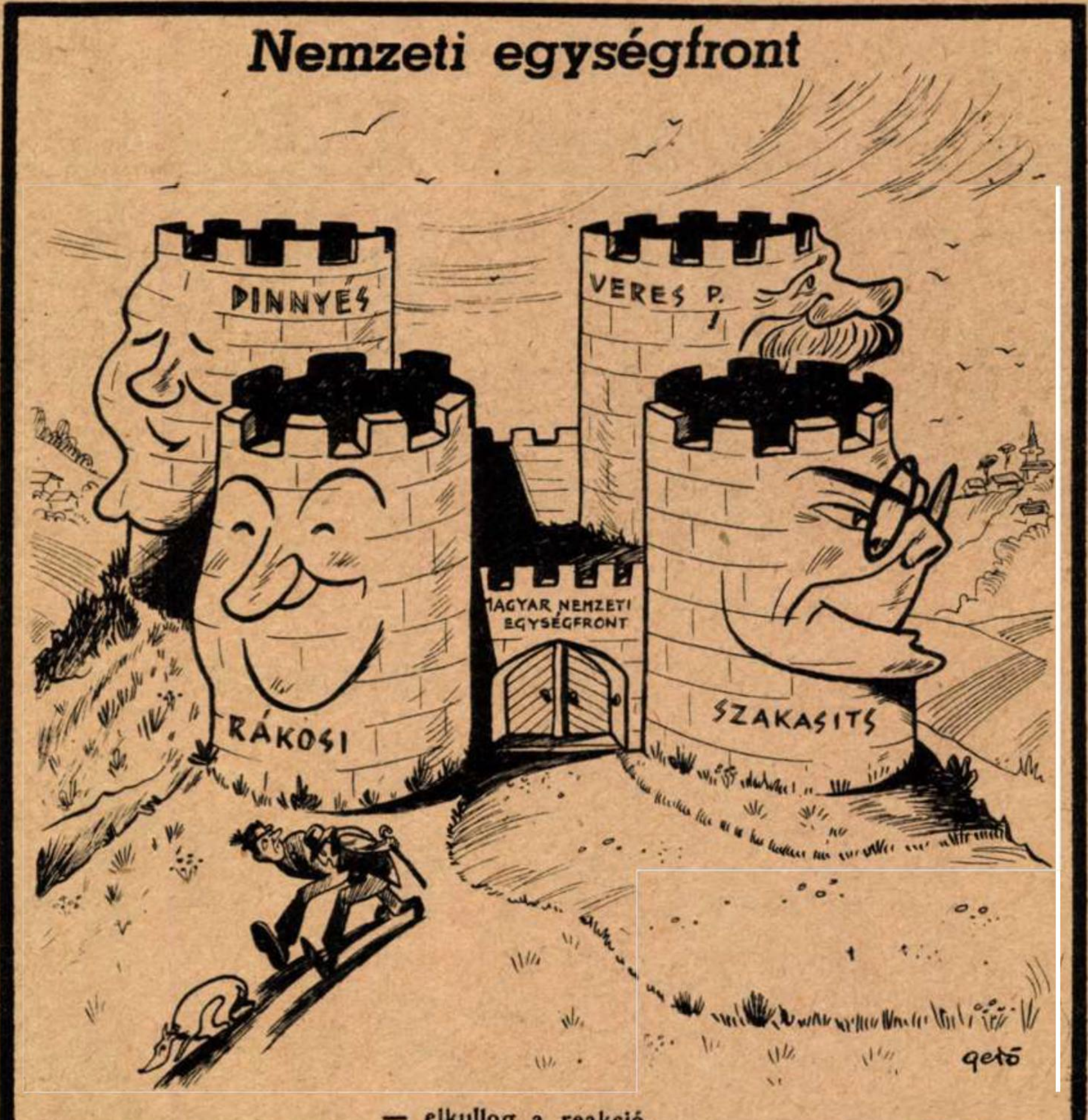
Gébics úr oroszul belémkarolt és szívélyesen elkísért a tanácsos úr ajtajáig. Sőt, még ki is nyitotta előttem az ajtót.

De azt már litvánul.

Tabi László

Tisztogatás a Kisgazdapártban

— elkullog a reakció.

Egy könyvsiker margójára

— Olvasta azt a remek új orosz könyvet az ifjúság pályaválasztásáról, amelyiknek az a címe, hogy „Nem nehéz a választás"?

— Olvastam.

— Na és tetszett?

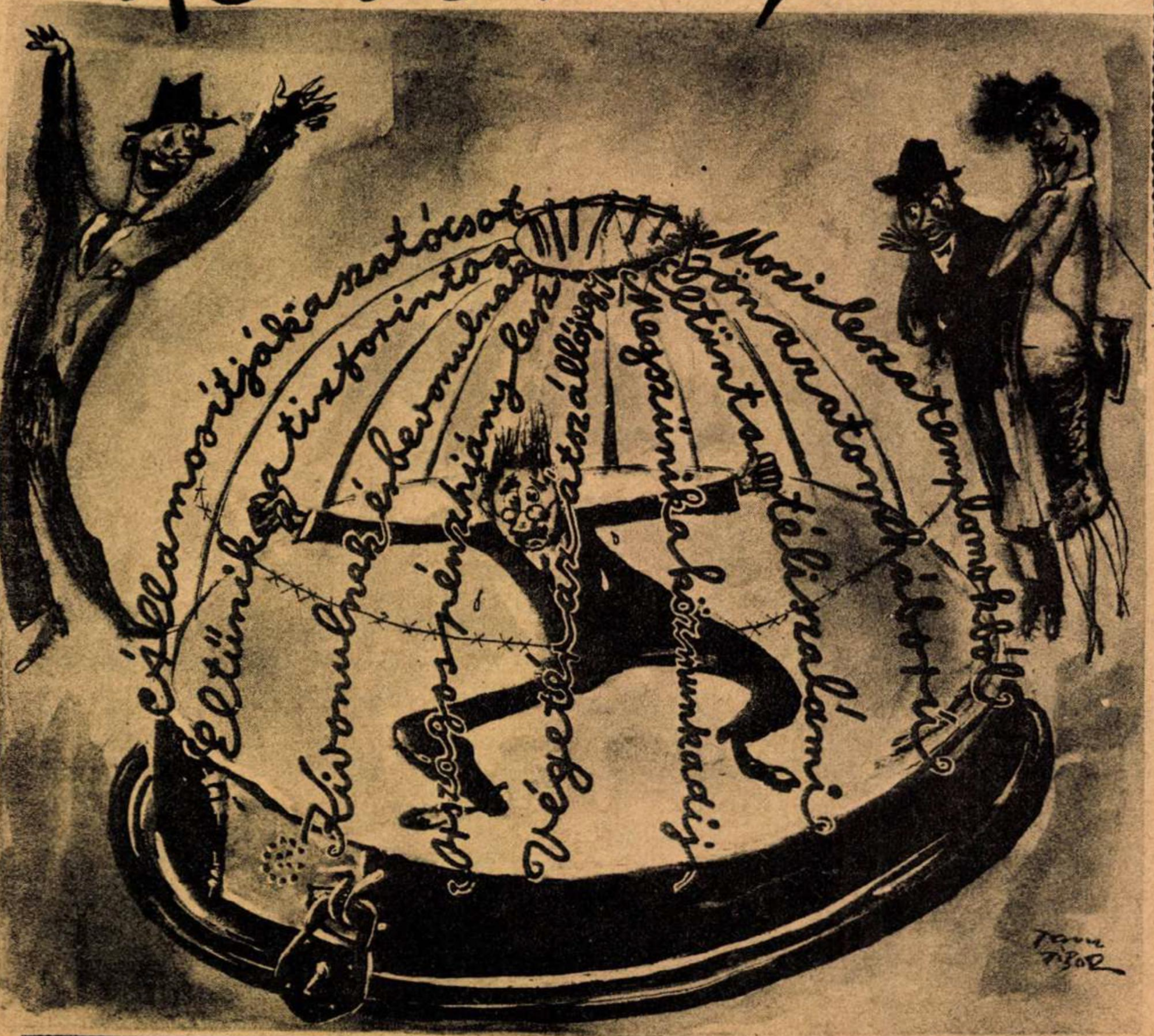
Nekem nagyon tetszett, de képzelje el, hogy csodálkozna ezen a címen Truman...

Hiteles történet

A lóversenyszenvedélyéről ismert művészünk a hónap második felében állandóan feltírásra fogyasztott. A főúr az egyik márciusról áprilisra virradó este firtatni kezdte, hogy mikor rendezik végre közös dolgaikat. A művész bosszúsan így felelt:

— Ha sokat bosszant ilyen felesleges kérdésekkel, azonnal rendelek valami rettentő drágát!

Rémhírcsapda

Örömmel adjuk kedves Olvasóink tudtára, hogy

az **országos munkaverseny**

keretein belül a Ludas Matyi eheti számával 17%-kal lépte túl az új humornormákat és ezzel a teljesítménnyel jelentős mértékben meghaladta az 1938-as békeszínvonalat.

E heti produkciónk száraz adatai:

5 pokolian mulatságos vicc
23 jó vicc (közülük 4 Gugyerák!)
6 közepes vicc (3-nál viszont a rajz nagyon jó!)
4 kifejezetten rossz vicc és
1 borzalmas.

(A vicceknek 1.5%-a régi, 3.4%-a pedig külföldi lapokból lopott. Selejt 22% (!), de ebből 10%-ot újból beolvasztunk.)

Ezenkívül:

8 igazán sikerült humoreszk (sajnos 3 poén nélküli!)
5 közölhető kroki
4 jó kis dolog
5 elég szellemtelen cikk (viszont kettő közülük Szvicsek!) és
2 értelmetlen marhaság, amin csak dühöngeni lehet.

A Ludas Matyi szerkesztőségének munkaterve:

a meglehetősen magas viccselejtet 22%-ról 12%-ra csökkentjük,

a jó viccek számát 23-ról 18-ra emeljük (Gugyerák 4-ről 3-ra, Szvicsek 2-ről 1-re),

mindegyik humoreszkhez megfelelő poént készítünk (többet pótpoénnal látunk el),

a pokolian mulatságos viccekbe igyekszünk több humort belevinni

és az értelmetlen marhaságokat jobban elrejtjük a lapban.

GERGELY DEÁK:

Elégia

François Villon mester nyomán

Nem egyformán keressük e világon
A kenyeret, a kalácsot s a kekszet,
Gugyerák úr, e balladának hőse
Nem szőlőtőkét, hanem zsebet metszett.
A hatos kocsin működött napestig,
Ki ismeri őt, tudja, hogy ez rávall
S ha jött az alkony, hazaballagott ő
Nyolc tárcával s tizenhét zsebórával.

Arca csupán olyankor borult el,
Ha jött a kalauz s a jegyet kérte,
De tudta ő, hogy mi a rezsiköltség
S a kalauznak megbocsátott érte.
A foga között dünnyögte csak halkan,
Ki ismeri őt, tudja, hogy ez rávall:
Majd beférül a károm ha leszállok
Nyolc tárcával s tizenhét zsebórával.

De mintha átok ülne Gugyerákon,
Rájött lassan, hogy tönkre kell itt menni,
Mert jaj, hiába vájkált a zsebekben,
Hiába, nem volt bennük semmi, semmi,
S ez így ment estig, keserűen nézte
Az átszállóját szegény gyötört pára
És másnap a Beszkártot beperelte
Nyolc tárcára s tizenhét zsebórára.

GYEREKVASÚT ÉPÜL A SZABADSÁGHEGYEN

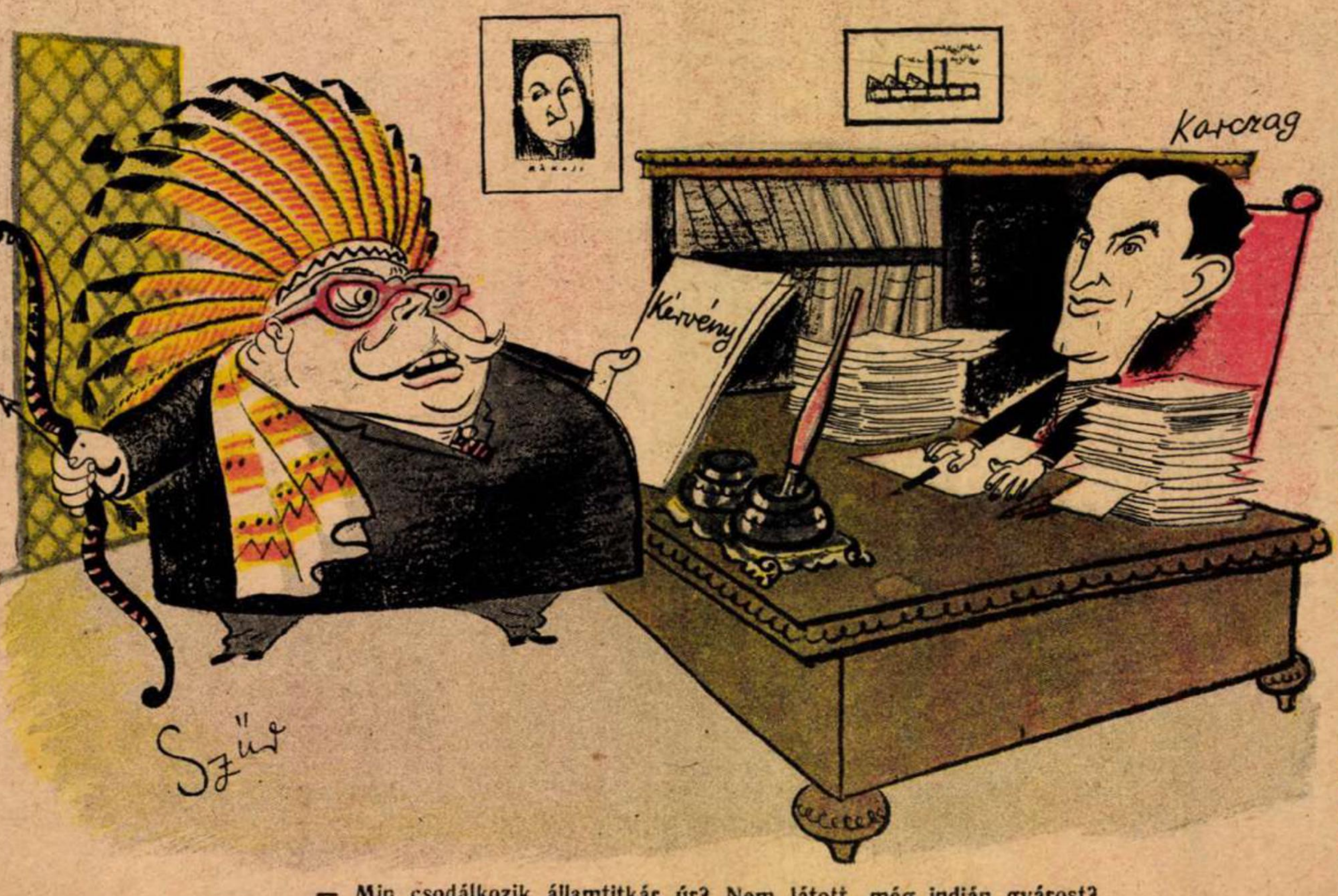
— Gyerekek, Ernőke és Lajcsika mindjárt visszajönnek. Most minisztertanácsba kell menniök...

Az álomszuszék

— Ideje lesz felébredni Marshall úr, már Columbia is felkelt!

Külföldiek gyárait nem államosítják

— Min csodálkozik államtitkár úr? Nem látott még indián gyárost?

Igy múlik el az UNO dicsősége

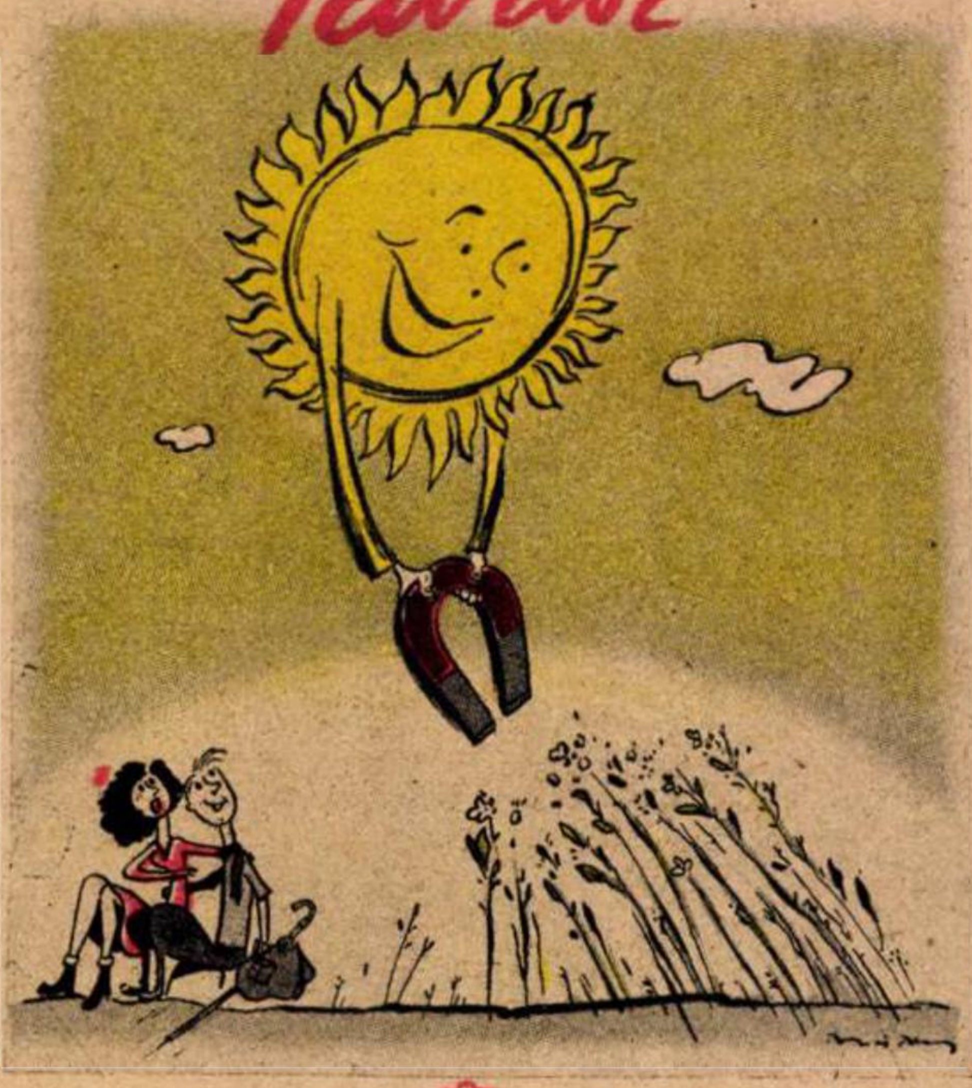
Az első polgáriban is — mint minden más középiskolában — van egy óra, ahol a tanulók kizárólag az aktuális eseményekkel foglalkoznak, az osztályfőnök vezetése alatt.

A napokban az osztályfőnök megkérdezte egyik kisdiákját, hogy tudja-e, melyik az a szerv, amely az összes államokat magában foglalja és az a rendeltetése, hogy a nemzetközi vitás ügyeket elintézze.

A kisdiák erősen törte a fejét, azután büszkén kivágta:

— Az Áfosz!...

Tavasz

Szép Heléna a Fővárosi Operettszínházban

— Nem is tudtam Szép úr, hogy a kedves huga színésznő.

VÁLTOZNAK AZ IDŐK

— Emlékszel barátom, amikor még a rövid szoknya volt a divat? Micsoda jó pad volt ez akkor!

A szigorú kritikus

megnézte az egyik kevésbbé sikerült francia film szakmai bemutatóját. Az előadás alatt mozdulatlan arccal ült a helyén, csak kifelé menet szólt oda a köréje gyűlt filmszakembereknek:

— Látják uraim, a franciák bebizonyítják nekünk, hogy lehet pénz nélkül is rossz filmet csinálni!...

Saját szobrát

kapta ajándékba Balogh István egy küldöttségtől. Körüljárta a sikerült, pufadozó kis alkotást, aztán elmosolyodott:

— Szobor vagyok, de háj minden tagom.

A munkaverseny frontjáról

Az anyaggal való takarékoskodás igen szép példáját mutatja Lepke Lia dizőz, aki húsz centiméter kelméből készült munkaruhájábanfáradozik üzeme felvirágoztatásán.

Taszajtó Nagy Gergely *esete a nótasvonattal*

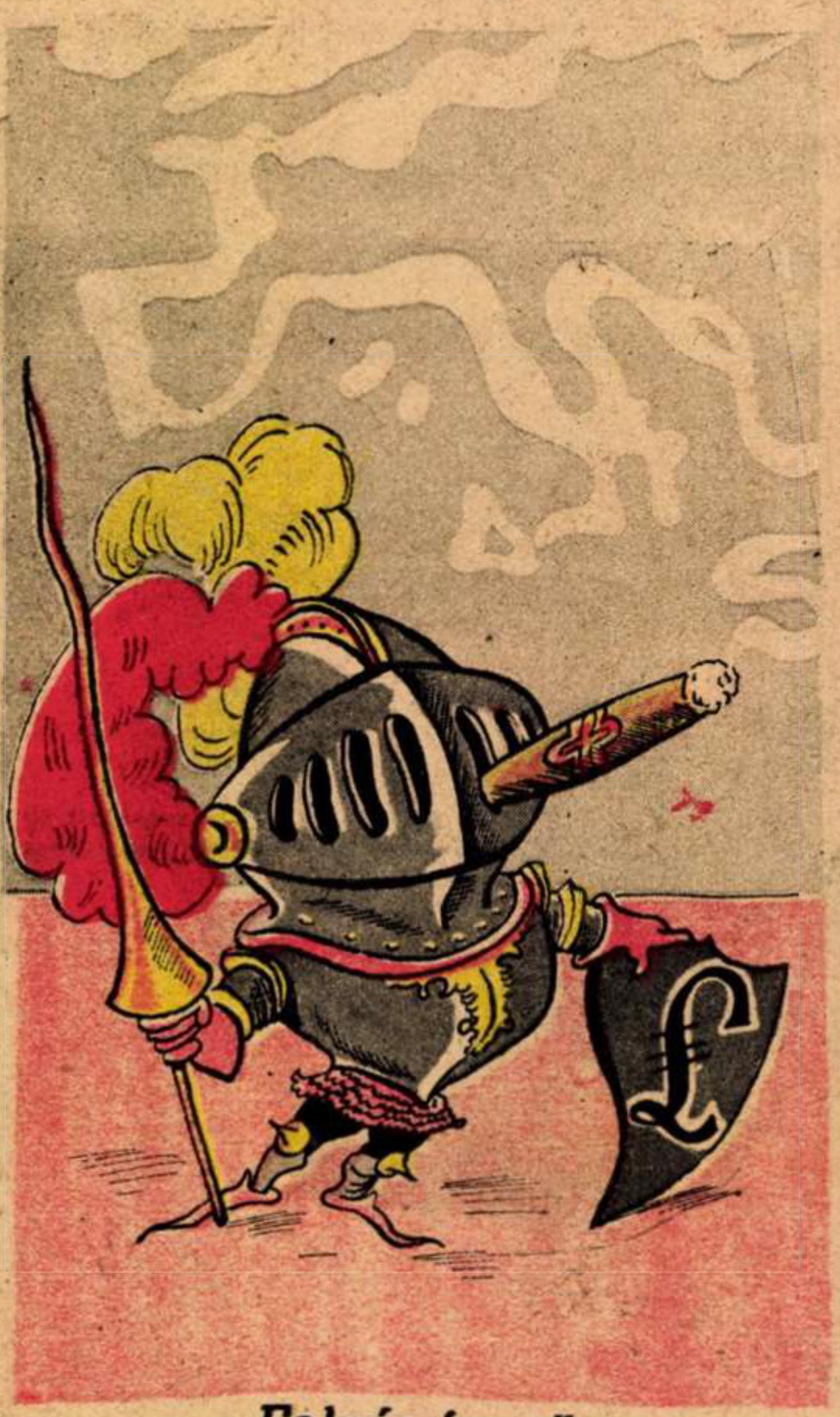
— Minek örülsz mán megint, te Gergely?

— Utaztam a nótásvonaton.

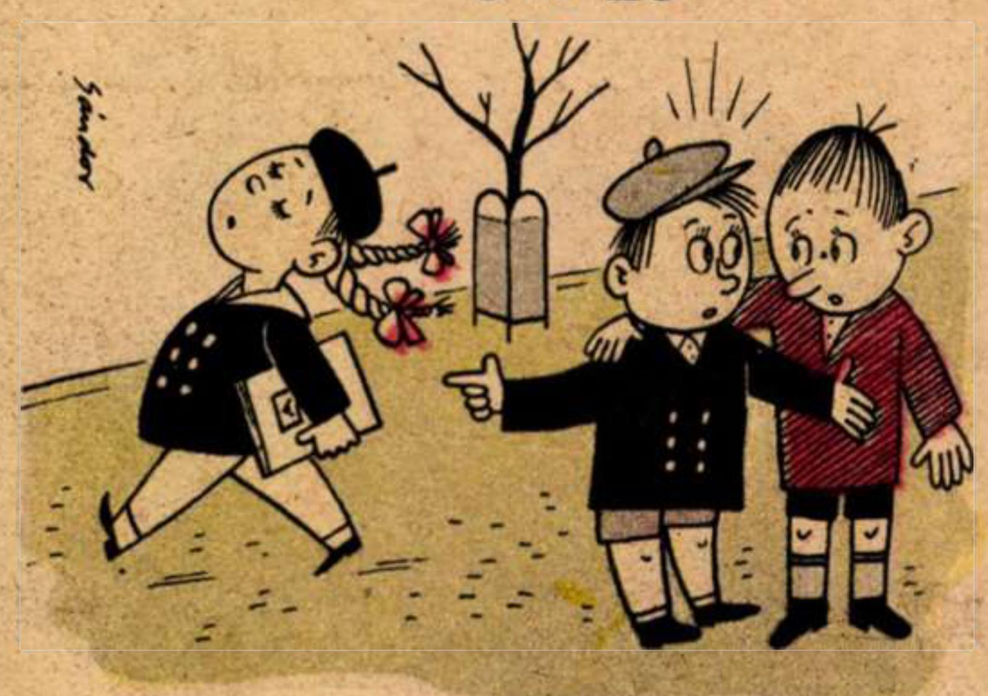
— Hát az meg mi a csuda?

— Az olyan vonat, te Péter, akin nóta szól, meg muzsika. Nem bolondság az, mer mégis tudja az ember így, hogy hányadán áll. Azelőtt sose tudtam, mennyire van tőlünk a város, mer zsebórám nem vót, az öreg faliórát meg mégiscsak restellettem magammal vinni. Amióta muzsika van a vonaton, azótátul pontosan tudom, hogy a város hét csárdásnyira meg négy hallgatónyira van tőlünk. De e még csak semmi, mer tegnap felszállok a vonatra a városba, hogy gyüvök haza, hát mingyárt beleütközök a kupéba a hatvanhódas Suvasztó Peczekbe. No mondok, emmán fajin dolog Andris, de jól elbeszélgetünk majd az úton. Aszongya beszélgetünk a fenét, mer mán megrendeltem a muzsikásnál azt, hogy aszongya Magos jegènyefán sárgarigófészek. Akkor már szólt is a hangosanbeszélő, igen elandalodtunk, hanem amikor vége vót, nekifogok, hogy elmondjam, hogy jártam a Pirossal. Aszongya a Suvasztó, hallgass Gergely, nem én lettem hűtlen hozzád, te csaltál meg éngem. Mondok észnél légy Andris, ha nehezedre esik is, hogy mondhatsz mán ilyet? Megmagyarázta, hogy nem akart ű megsérteni, csak most az a nóta gyün. Gyütt is. Utána könnybelábbad az Andris szeme, oszt aszongya, vót szeretőm, de mán nincsen, faképnél hagyott. Mondok azt nem is csudálom avval a ragyás pofáddal, de én ezen nem segíthetek, hallod. Aszongya, ne kritizáljam az ű küllemit, e csak egy nóta, mán azt is megrendelte. No, szó se érte, igen jól elszórakoztunk, hanem osztán csak beértünk a falunkba. No mondok, otthon vagyunk Andris, cihelőggyünk. Aszongya, észnél légy Gergely, hogy kívánhatsz ilyet abszolut ember létedre, hogy én leszálljak a vonatrul, amikor azt játszák, hogy Végigmentem az ormódi temetőn? No, leugrottam a vonatrul s kiabálok fel, ne marhujj Andris, indul mán a vonat! Aszongya hadd induljon, nem teszen az egy ötést se, eggyel több vagy kevesebb, hiszen mán harmadszor utazok egyfolytába végállomástul végállomásig …

Winston Churchill, a modern kereszteslovag, harcbaszáll az Európai Egyesült Államokért

Felvágós nő

— Rémes ez, öregem. Nem bírok az Anikóval, amióta minden sarkon azt hallja magáról. hogy ő egy rózsás tünemény.

Darvas Szilárd:

Ballada Amerika hangjáról

Száll a madár ágról-ágra,
száll a rémhír szájról-szájra,
száll a duma, zúg az éter,
hallja Pál és hallja Péter,
hallja, hogyha el nem alszik:
Amerika hangja hallszik,
a lichthofon meg a gangon,
visszhangozik tenorhangon.

Fáj e hangnak nagyon rég ez:
Marshall tervez, Sztálin végez,
államban is fáj e forma,
fáj a földnek ő reformja,
így kezdődött s íme most meg
már a bank is államos lett,
ezért ordít agyarkodva,
kicsi szpíker Magyarhonra.

Marshall Manó, Truman Pepi
árva fejét búnak veti,
folyik a szó, mint a Duna
s nem segít, ha link a duma;
rossz a görög, mert a Markosz
kezedre üt, hogyha markolsz
s Kínát mondják jaj be rútnak,
mert ott Csang-Kai-Sekkbe rúgnak.

Száll a madár ágról-ágra,
száll a rémhír szájról-szájra,
minden népnek külön-külön
s kimén, bemén egy-egy fülön,
ekkép oszlik el a légbe
s nem hallatszik fel az égbe:
kicsi kutyus paravánon,
nem ronthat a karavánon.

Példázat

egyes nyugati politikusok tajtékzásáról a népi demokráciák ellen.

Havlicsek bemegy a Blek Vince üzletébe és vásárol valamit. Miután megkötik az üzletet, Bubuska, aki jelen volt az alkunál, megkérdi Havlicseket:

— Miért hagyta, hogy úgy kiabáljon ez a Blek Vince?

— Az nekem öröm, ha kiabál — feleli Havlicsek.

— Miért? — lepődik meg Bubuska.

— Mert ha azt mondja, hogy nagyon örültem, Havlicsek úr, méltóztassék parancsolni, állok szolgálatára, legyen máskor is szerencsém, akkor tudom, hogy baj van, mert jó üzletet csinált a gazember. De ha ordít és tajtékzik, az jólesik nekem, mert akkor tudom, hogy nem sikerült becsapnia …

Most jelent meg!

Órriássi szenzáció

A lapok az utóbbi időben a jelentőségteljes cikkeket közlik a szenzációs cikkek helyett. A véres rendőri események nem nagyon hiányoznak az olvasónak, a rikkancsnak azonban annál inkább. Ismerek egy öreg rikkancsot, aki nem jön zavarba akkor sem, ha a lap csurom politika és közgazdaság. Megteremti a maga kis szenzációját lapról-lapra.

A napokban azt kiabálta: **„véres események a huszonhármas villamos végállomásánál”.** Amikor a cikk holléte után érdeklődtem, megmutatta a közvágóhíd működéséről szóló riportot.

— Maga elfeledkezik arról, fűzte hozzá rosszalólag — hogy az állat se kutya. 1215 sertésről és 356 marháról van szó!

— **Hatszáz dühöngő őrült egy budapesti középületben!** — üvöltötte másnap. Magyarázat: az állami elmegyógyintézetről írt a lap.

„Bezárják az espressókat” — kiáltozta harmadnap. Itt a mulatóhelyek új záróra rendelete — magyarázta jóval csendesebben.

„Mérget adott vevőinek Gugyerák Lehel” — hirdette legközelebb. Gyógyszerész az illető — fejtette meg a dolgot.

Legutóbb azután az hittem, rajtavesztett. Nagy hangon üvöltözte:

— **Benne volt-e De Gasperi a Rongyosgárda összeesküvésében?**

A lapban véletlenül egy szó sem volt aznap De Gaspériről.

— A lap nem is említi De Gasperit, maga meg azt kiáltozza, hogy „benne volt-e De Gasperi az összeesküvésben”.

Kedvenc rikkancsom sértődötten vont vállat:

— Na és? Pont egy rikkancs nem lehet kiváncsi?!

Cs. B.

Példázat

Francóról, aki kölcsönt kér Amerikától.

Mangán Jenő bemegy a vendéglőbe és valami bizonytalan ízű és formájú húst eszik. A végén a tulajdonos nyolc forintot kér a bizonytalan ízű és formájú valamiért.

— Van pofájuk? — hördül fel Mangán. — Nem szégyelik magukat, egy ilyen vacakért nyolc forintot kérni?

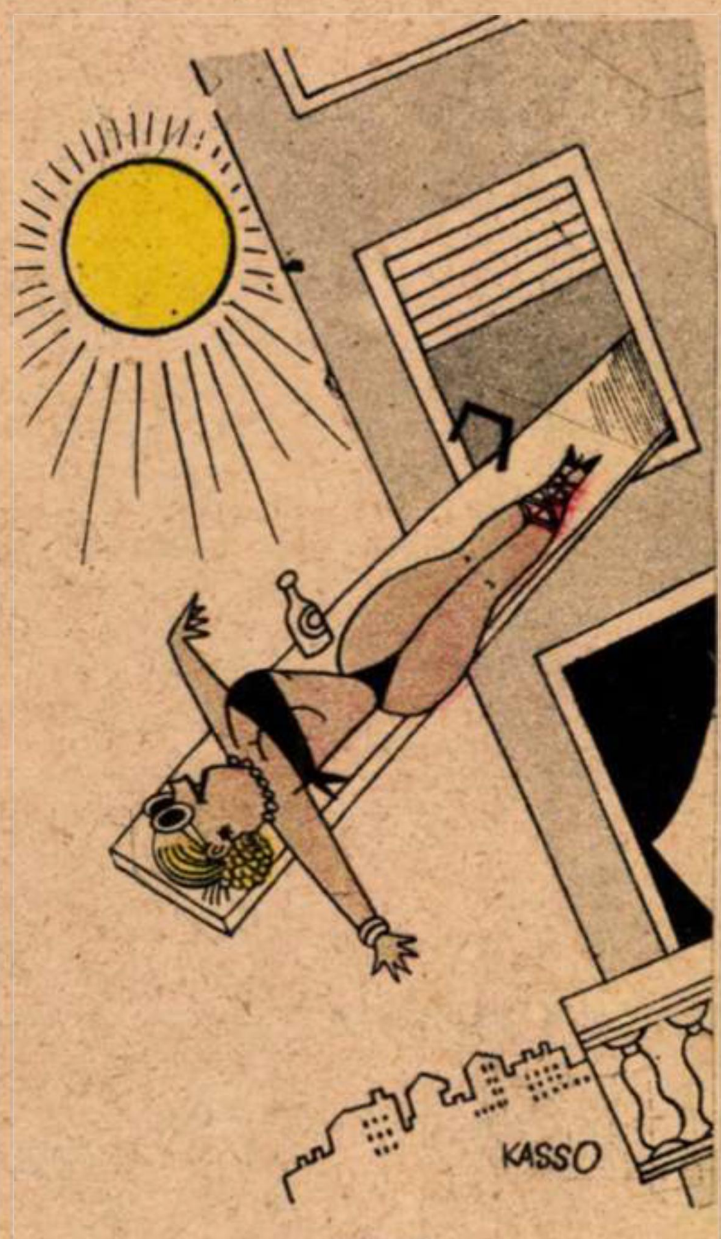
— Miért szégyeljük magunkat? — von vállat a tulajdonos. — Szégyelje magát az, aki egy ilyen vacakért nyolc forintot fizet.

Marshall e heti pofonja

Egyesülnek a csehszlovák munkáspártok.

A nap szerelmese

avagy
Mire jó a vasalódeszka?

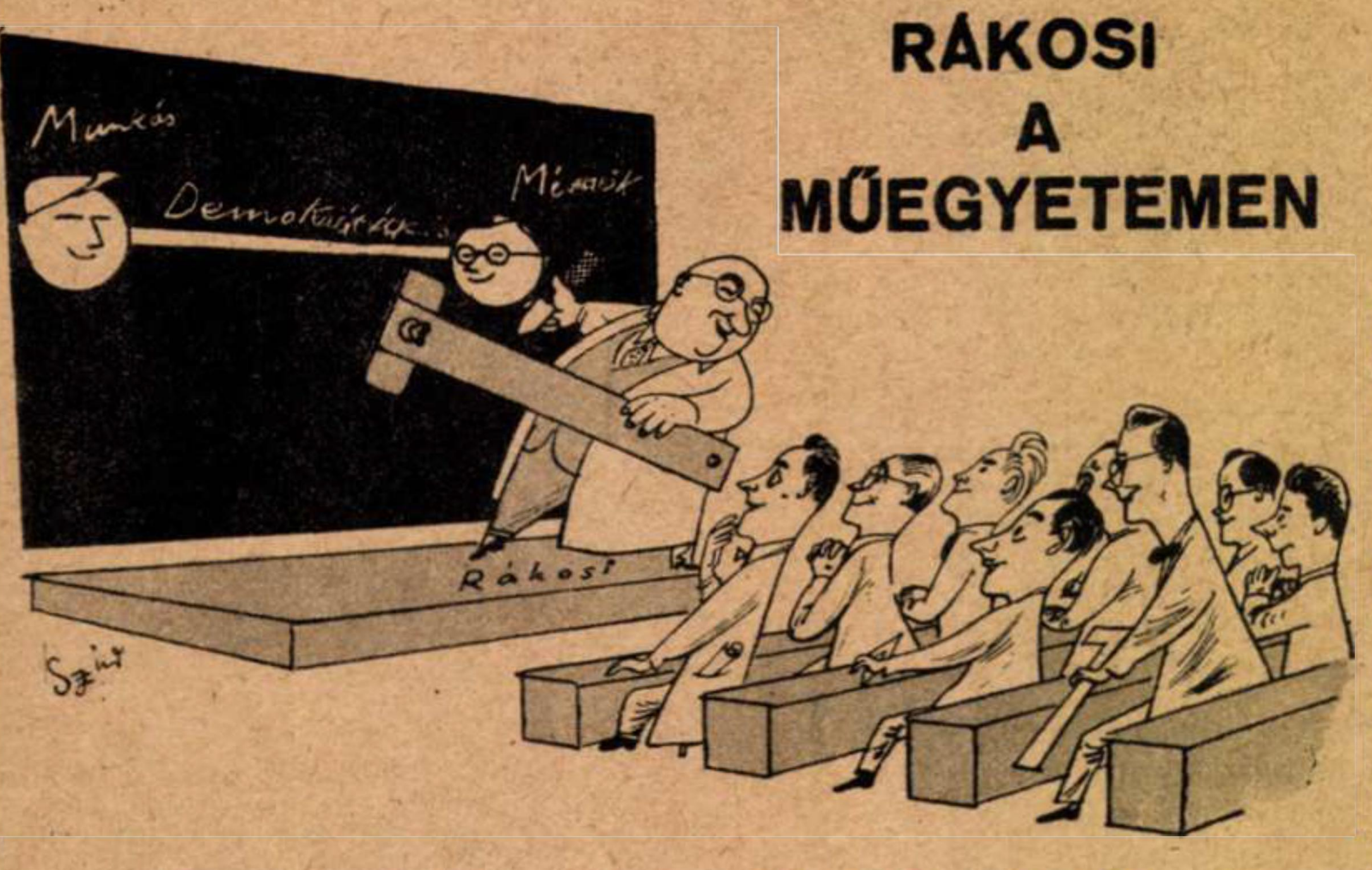
A technika legújabb vívmánya

A Trum, Trum, Trum, Trum,
trumbitás,
Oly szép ember, oly csudás,
Ha a Marshall-tervbe fúj,
A Bevin lángra gyúl.

RÁKOSI A MŰEGYETEMEN

— Tanulják meg technikus urak: két pont között legrövidebb út az egyenes!

GYALOGTÚRA

Hajnali tíz órakor érkeztünk a villamossal a végállomásra. Felvettük a holmijainkat és kiszálltunk a szabadba.

Előttünk terült el a Természet.

— Most pedig figyelem! — mondotta Marcell, az alpiner, a gyalogtúra vezetője. — Először átvágunk a Kufrásdülőn, azután Lacházkenese mellett elkanyarodunk Bogácskő felé. Az egész túrát 20—25 kilométerre becsülöm...

Itt mindenki gúnyosan rámnézett, mert én voltam a tíztagú társaságban az egyetlen gyámoltalan, kezdő gyalogtúrista. Rajtam hosszú, sötétkék nadrág volt és kezemben két aktatáska, míg társaim hátizsákkal, iránytűvel és kötélhágcsóval rendelkeztek.

— Te öttan — szólt hozzám Marcell — jelentsd be nyugodtan és szégyenkezés nélkül, ha kifáradtál. Legfeljebb lepihenünk egy kicsit a kedvedért...

Mindenki megvetően végigmért és elindultunk.

*

Elhaladtunk Bogáncskő mellett, kereszteztük a Kontyospatakot és megkerültük Komlósvilmost.

A lejtős úton lefelé odalépett mellém Annus és mosolyogva megkérdezte:

— Birod még? Mert ha fáradt vagy, szólj...!

Továbbmentem és összeszorítottam a fogamat, pedig semmi szükség nem volt rá.

*

Kucsmásbarlangnál, mikor nagynehezen felértünk a sziklák tetejére, Marcell lekiabált hozzám:

— Na hogy tetszik? Jobb, mint a füstös kávéházban ülni?

— Jobb — üvöltöttem vissza. — Mert remek a levegő.

— Ha fáradt vagy, szólj...! Te nem vagy gyakorlott turista! Lepihenhetünk...!

— Köszönöm, ha ti fáradtak vagytok, akkor üljetek le...

Velőtrázó, gúnyos nevetés volt a válasz. Marcell úgy röhögött rajtam, hogy le kellett ülnie egypár percre...

*

— Ecsém! Ha fáradt vagy, szólj...!

Ezt Miksa bácsi mondta a Vackortebrek szélén, a latyakban. Ránéztem a bácsira, nehezen szedte a lélegzetét, néha megtántorodott és valami furcsa, könyörgő tekintettel nézett rám. Az egész társaság megállt és várta válaszomat, hogy fáradt vagyok-e.

— Legyek őszinte? — kérdeztem bátortalanul, mire az elcsigázott arcokra új remény költözött. — Nem vagyok fáradt.

Szó nélkül végigmértek, újból felvették a leengedett hátizsákokat és túráztunk tovább gyalog.

*

Mikor Túrósdelklit elhagytuk, már én mentem legelől hosszú kék nadrágomban és két aktatáskával.

— Szólj, ha fáradt vagy...!

— Jó, majd szólok.

A társaság szuszogva, sápadtan és rám tapadó rémült tekintettel vánszorgott mögöttem.

Zománcfalu előtt új divat harapódzott el a túra hősei között. Ötperceket töltöttek a virágok előtt guggolva, jó sokáig üldögéltek egy-egy ritka kutyatejet csodálva, sőt Miksa bácsi le is feküdt egyszer, hogy alulról szagoljon egy kankalint.

Ilyenkor én szóltam, hogy gyerünk tovább.

*

A bazaltmanuszi menedékház előtt Annus mellémlépett és arcán a lelki halál jeleivel belémkarolt.

— Te! — motyogta eszelősen. — Légy fáradt! Ha nem állunk meg pár percen belül, Miksa bácsi szíve nem bírja és meghal...

— Ő nem szólhat?

— Ő nem. Légy te fáradt!

Gondolkoztam párszáz métert és döntöttem. Gonosz vagyok, az igaz, de nem gyilkos. Aztán a holttestet is haza kellene vinni.

Megálltam és kimondtam az Igét:

— Fáradt vagyok...!

Abban a pillanatban tíz liszteszsák zuhant a földre.

*

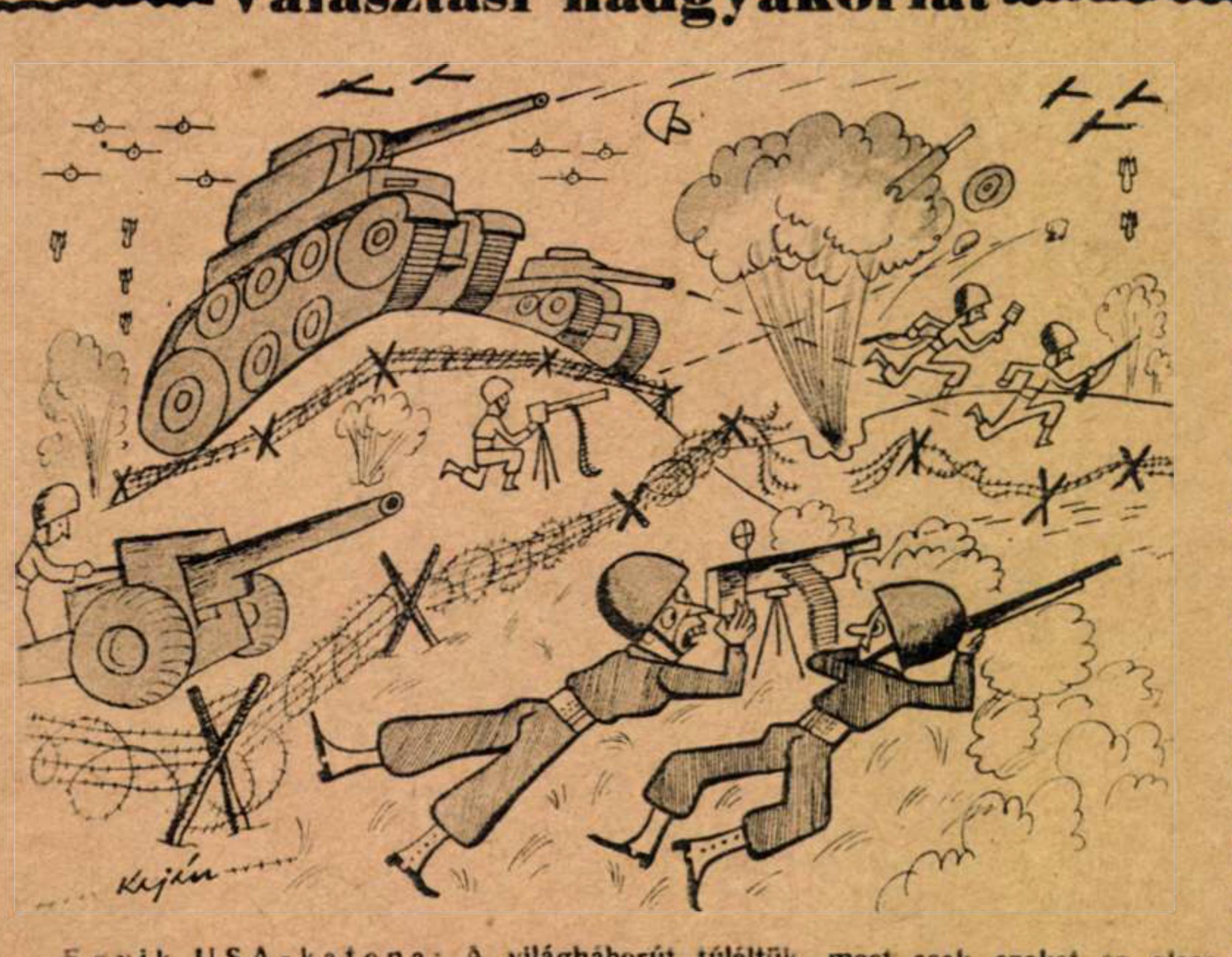
Legelőször Marcell, az alpiner mozdult meg. Felkönyökölt és hozzám intézett szavai messze szálltak a csendben.

— Sose szégyeld... — suttogta. — Természetes, hogy te előbb fá... fáradsz ki, mint mi... mert... mi... túristák... va... gyunk...

Többet nem mondott Marcell. Hazafelé nagyon nyomta a vállamat.

Kishont Ferenc

Választási hadgyakorlat

Egyik USA-katona: A világháborút túléltük, most csak ezeket az olasz választásokat ússzuk meg.

Ujabb összeesküvésellenes demokráciát leplezett le Magyarországon egy amerikai ujságíró

A Csikágóban megjelenő **Daily Telelinc** Magyarországon járt tudósítójának, **Harry O' Coholmany** tollából érdekes cikket közölt arról az itteni nagyarányú demokráciáról, amely összeesküvésellenes tendenciájával állandó rettegésben tartja az illegalitásba kényszerült rongyosgárdistákat és más olyan elemeket, akiknek semmi egyéb bűnük nincs, mint amiket a multban a nép ellen elkövettek és amiket újra elkövetnének, ha ismét hatalomra juthatnának.

— Tilos a robbanóanyagok és fegyverek rejtegetése és a demokráciát gyalázó röpiratok terjesztése — írja felháborodva a csikágói lap. — A demokratikus államrend megdöntésére irányuló kísérleteket még abban az esetben is megtorolják, ha az összeesküvők programjában a pogrom is szerepel. Magyarországon ma nemcsak az számít fasisztának, aki a multban az volt, hanem az is, aki jelenleg is az. Az az ügyvéd, aki pénzért volt nyilasok és volksbundisták mentésére vállalkozik, igen jól keres, ami jellemző ezeknek a szegény háborús bűnösöknek az üldöztetésére. Mindenki, aki az orosz hadsereg elől annakidején önszántából Nyugatra távozott, nyugatosnak számít, még akkor is, ha mai napig se tért vissza — fejezi be tárgyilagos cikkét az amerikai újságíró.

(h. f.)

Ez aztán a tanulékony gyerek

— Papa, az a bácsi ott egy él-munkás?

Tanukat keres a népügyészség a Nidossy-ügyben

— Maguk milyen tanuk?

— Mi kérem, a Nidossy három házasságánál voltunk tanuk.

Ez történt Prágában

— Minek két munkáspárt? Ezt a luxust nem engedhetjük meg a Marshallnak.

Az észszerűsitési mozgalom termelést fokozó hatásának ellensúlyozására lapunk közútálatnak örvendő barátja az alábbi ötleteket küldte be:

1. Tejüvegből készült szemüveg. Selejt nincs, minden darab használhatatlan. 2. Kancsó, amelynek belül van a füle. 3. Varrótű lyuk nélkül. Igy olcsóbb az előállítása. 4. Kapcsolóautomata, amely akkor is megszólaltatja a rádiót, amikor alszanak. 5. Csónakgomb. Egyetlen nyomásra telíti a csónakot vízzel. 6. Aszpirinfestő-szer. Lenyelés után ezt isszuk és a tabletta tetszés szerinti színűre változik. 7. Porszóró kocsi. Ha az öntözőkicsi után kapcsoljuk, nem kell hozzá külön vontatószerkezet. 8. Teaszűrő, egy nagy lyukkal. A szűrés sokkal gyorsabb. 9. Feketefényű körte. Érzékenyszeműeknek nélkülözhetetlen. 10. Foszformentes gyufa. Egy skatulya évekig elég, mert nem lehet meggyujtani.

ÚJPESTEN

egy iskolai étkeztetéskor a hittantanár elé állt egy kislány:

— Tisztelendő úr, kérem, úgye, a jó Isten mindent lát?

— Mindent, kislányom.

— Azt is látja, hogy én most lekvároskenyeret eszem?

— Azt is.

— És mit szól ahhoz, hogy ilyen kevés ezen a kenyéren a lekvár?

Praktikus ajándék

— Hogy tetszik a nyakkendő, amit drága Gyulám névnapjára vettem?

Fog az jönni

A ritkán közlekedő 67-esre várakozik egy türelmetlen utas. De a villamos helyett csak egy ellenőr érkezik a megállóhelyre. Az utas nyájas sziszegéssel megkérdi:

— Mondja ellenőr úr, elment már a mai 67-es?

Tarházy Kázmér kérvénye a Gazdasági Főtanácshoz

Alulirott azon alázatos kérelemmel fordulok a szeretve rettegett Gazdasági Főtanácshoz, hogy magam és családom részére a létminimumot biztosító havi 56.756.45 forint járadékot kiutalni szíveskedjék.

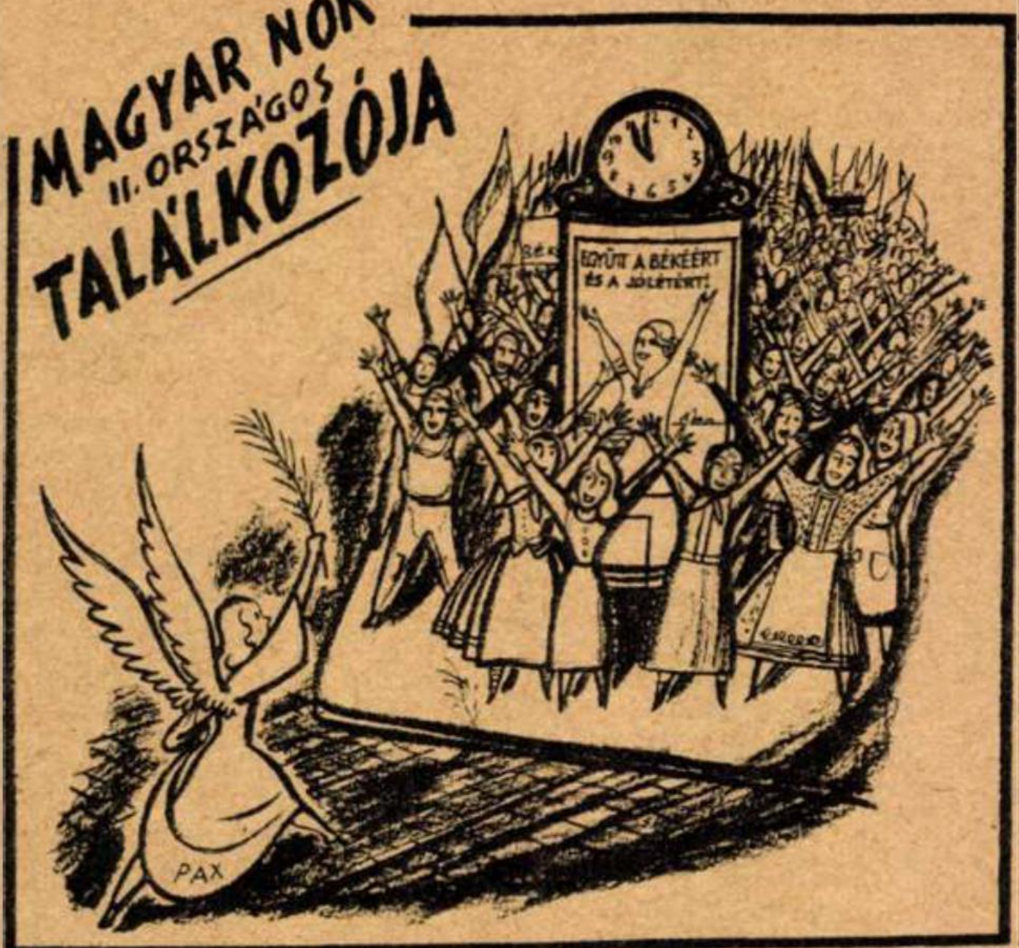
Kérésem támogatására bejelentem, hogy teljesen egyedülálló, munkaképtelen harminchatéves lovaspólójátékos vagyok, aki gyáraim elvesztése óta nem tudom családomat eltartani.

Anyagi állapotomra jellemző, hogy a vállalatvezető a termelési adatok átvétele után kijelentette, hogy nyugodtan kiválthatom a szegénységi bizonyítványt.

Mellékelten átnyujtom a Nemzeti Bank igazolását arról, hogy soha semmiféle aranykészletet, valutát, vagy külföldi követelést nem jelentettem be. Ez nálam, akit az uzsorabíróság többszörösen felmentett, feltétlenül azt jelenti, hogy nincs is.

Balatoni és rózsadombi villáim és nőismerőseim karbantartása is rengeteg kiadással jár és sanyarú helyzetemre mi sem jellemzőbb, mint hogy autóim közül úgyszólván mindet leállítottam.

Megkülönböztethetetlenül őszinte hívük:
TARHÁZY KÁZMÉR

A hatóság ellenőrzi a füstölt árut

— Mondja asszonyom, le van bélyegezve a sonkája?

Tragédiák prózában elbeszélve

Olasz: Borzasztó, mi van nálunk. Sztrájk, terror, amerikai tankok!

Görög: Még szörnyűbb, hogy mi van nálunk. Polgárháború, éhség, kivégzések!

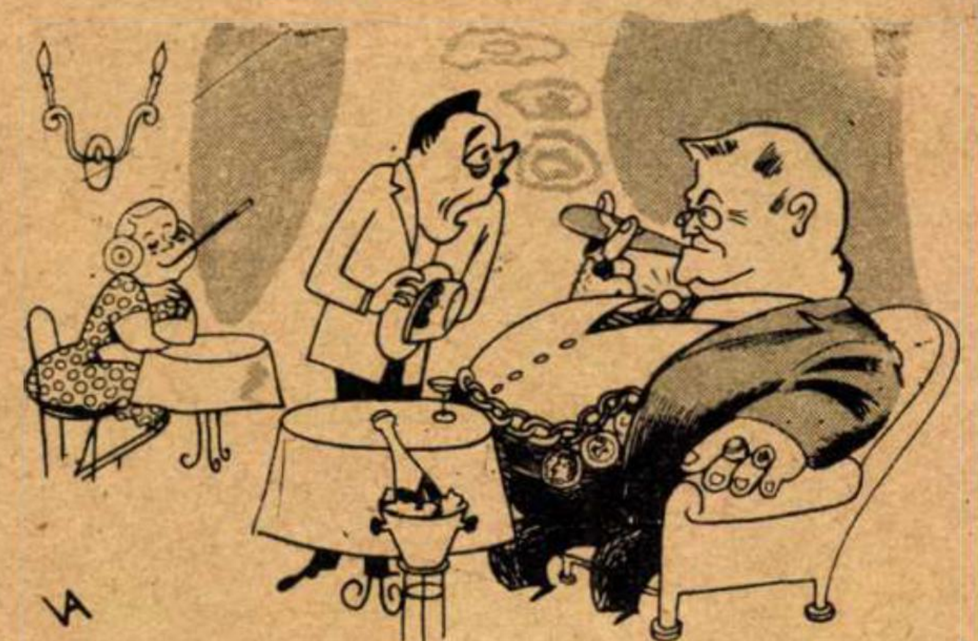
Reakczy Jóska: Ez mind semmi! Tudja, hogy mi van nálunk? Munkaverseny, államosítás, többtermelés!

Mi lesz az ötvenforintossal?

Vas Zoltán: Mire vártok Bandikám?
Gábor Andor: Az ötvenesre várunk, Zolikám...

Ravasz német

— Mondja, Herr Lincke, maga miből gazdagodott meg ilyen hirtelen?

— Összevásároltam minden V-jelvényt és eladtam De Gasperinek.

Érthető balszerencse

Az eszpresszóbeli aranyifjú leül kártyázni. Félóra alatt ötven forintot veszít.

A játék után egyik barátja megjegyzi:

— Hihetetlen! Eddig még sose láttalak veszíteni!

— Nem is — mondja gőgösen az aranyifjú. — De most két ászt otthonfelejtettem...

Mit szólsz hozzá kérlekalásan,

hogy az angolok kimenési tilalmat rendeltek el Palesztinában?

— Nagyon helyes kérlekalásan, hogy megtiltják maguknak a kimenést.

— Nem maguknak tiltják meg kérlekalásan, hanem az izraelitáknak.

— Sajátságos kérlekalásan, hogy az izraeliták ki akarnak menni. Én éppen azt hallottam kérlekalásan, hogy be akarnak menni és az angolok bemenési tilalmat rendeltek el.

— Félre méltóztatol érteni kérlekalásan. Itt a házakból való kimenésről van szó.

— Ügyes dolog kérlekalásan, bár nem egészen eredeti, mert ezt már a Franci is megcsinálta.

— Minő Franci kérlekalásan?

— A Szálasi Franci kérlekalásan. Megkülönböztető jelet nem kell hordaniok az izraelitáknak kérlekalásan?

— Egyelőre nem hallottam róla kérlekalásan.

— Akkor még tanulhatnak a britek a Szálasitól kérlekalásan, mert a jó brit holtig tanul kérlekalásan.

— Azonkívül kiadták a „tüzet szüntess" parancsot is kérlekalásan.

— Mégiscsak derék emberek azok a britek kérlekalásan.

— Határozottan kérlekalásan, bár ez a parancs kissé túlzott volt, hiszen azok a derék arabok eddig se igen tüzeltek kérlekalásan, tekintve, hogy Palesztina meleg éghajlatú ország, inkább csak lövöldöztek kérlekalásan.

— És most már nem lövöldöznek kérlekalásan?

— Egyelőre még kénytelenek, kérlekalásan.

— Amennyiben kérlekalásan?

— Ők már szívesen abbahagynák, csak félnek szegények, hogy a nyakukra romlik az a sok lőszer, amit azok a derék britek és amerikaiak szállítottak nekik kérlekalásan...

100 éves

lett húsvét vasárnapján Tóth Ferdinánd bácsi, a józsefvárosi asztalosmester. Ezen a napon még megjelent a nagymisén is, a litánián is, Ferdinánd bácsi ugyanis buzgón vallásos. Éppen ezért keltett feltűnést, hogy azóta nem látták templomban. Beteg, gondolták az ismerősei és felkeresték Tömő-utcai lakásán. De vígan pipázott az udvaron s a kérdésre, hogy miért nem volt templomban, így felelt:

— Száz esztendős vagyok és még mindig élek... bizonyára megfeledkezett rólam a jó Isten. No, de ha megfeledkezett, okosobban teszem, ha most már nem nagyon mutogatom magam előtte...

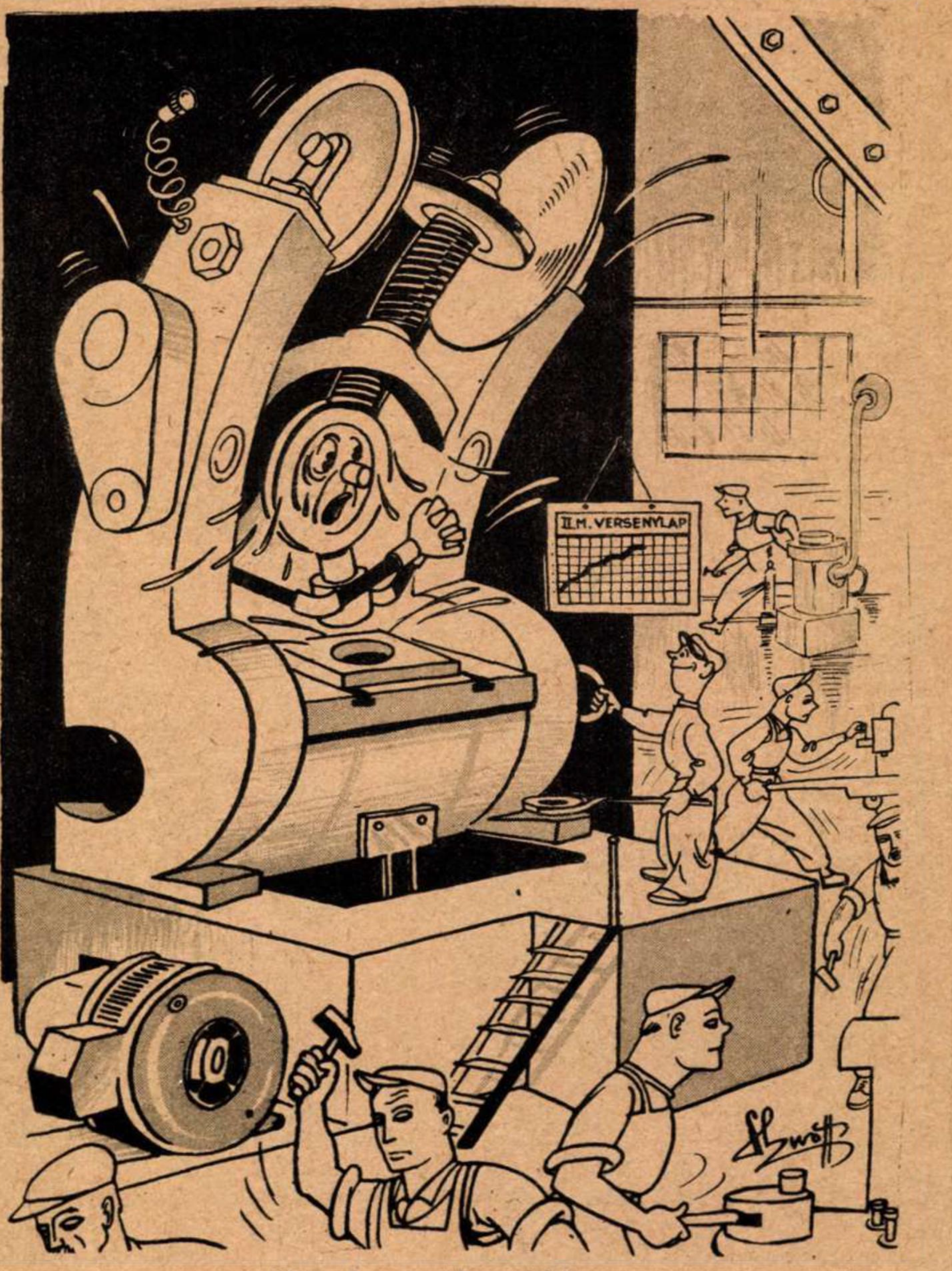
Ludas Matyi hírei

Marshall külügyminiszter megjelenése Bogotában nagy örömet váltott ki. Ahová csak betette a lábát, mindenütt udvariasan felkeltek az emberek és ezt a felkelést egyelőre még nem sikerült leverni. A lelkesedés lángja oly magasra csapott, hogy nemcsak a belügyminisztérium és hadügyminisztérium, hanem a kongresszusra előkészített összes iratok is porrá égtek tőle. Az általános ünneplés úgy hatott Marshallra, hogy állítólag reggeltől-estig örömmámorban uszít.

*

Tíz-tizenkét százalékkal drágább lesz a temetés. Az élet egyre olcsóbb lesz, a halál pedig egyre drágább. Az ember direkt ambicionálni fogja, hogy minél később haljon meg.

Munkaverseny

A gép: Csak egy félórára hagyja abba szakikám, mert nem bírom tovább...

Zsoldosok

— Köszönjük De Gasperi úr, maga visszahozta nekünk a középkort...

Tavaszi hangok

— Hallja? Ez Amerika hangja!

— Látja? Ez a Szovjetunió hangja!

EZ NEM JÁTÉK

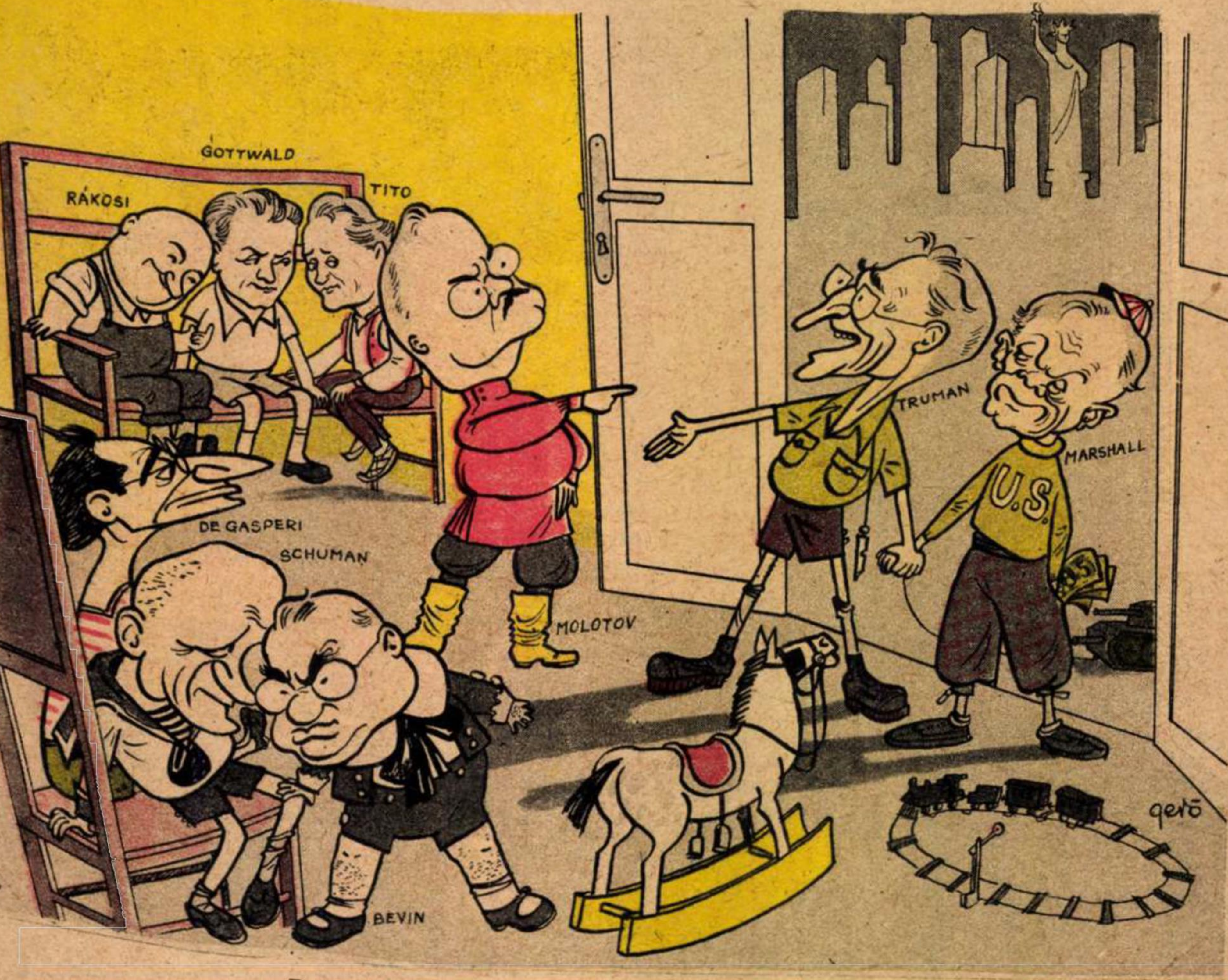

Gugyerák és Pemete kártyáznak. Pemete kissé soká fontolgat, mielőtt kijátszana. Gugyerák rászól:

— Gyerünk egy kicsit gyorsabban. Ilyen lassan a totón is elveszthetem a pénzemet.

Pajkos gyerekek

Truman: Amerikából jöttünk, mesterségünk címere: H. U....
Molotov: Én kitaláltam. Háborúra Uszítanak.

Gergely Miklós: Közvéleménykutatás

Bakafántos ember vagyok, ismerhetnek, nem hiszek akárkinek. Ez^rt saját magamnak se hiszek.

Éppen ezért, (jóllehet nekem az volt a szilárd véleményem, hogy az amerikai film, amit a Pacsuli-moziban láttunk, kitűnő, mélyértelmű, tanulságos, mulatságos és szórakoztató,) mikor a feleségem a The end feliratnál oldalbalökött, hogy ébredjek fel, elhatároztam, hogy ellenőrzöm a véleményemet és meghallgatom, mit mond a közönség.

A közönség ezeket mondta:

— *Ilyen marhaságot még életemben nem láttam, egész előadás alatt zörgetni azt a vacak cukorstaniclit, egy szót se értettem abból, amit szegény jó Jenő beszélt.*

— Még mindig röhögök, ha rágondolok, a nagybátyámnak is volt egy olyan ujfoundlandi kutyája, mint az öreg spinének a filmen, egyszer megharapta a Stanci nénit, be kellett szállítani a Paszterbe.

— *Lehetett volna jobb lába is.*

— Mondtam, hogy ne jöjjünk ide, ebben a moziban bolhák vannak.

— *Na most már látta a filmet Mancika, itt lakom szemben, a harmadik emeleten, lift van.*

— *Már megint rágyujtasz Lajos, aztán csodálkozol,, ha folyton krákogsz.*

— Az amerikai filmről jut eszembe, a Vili bácsi mult héten írt az amerikai övezetből, remekül élnek, azt írja, küldjünk neki valami ennivalót.

— *Ne lökdössön!*

— *Én ne lökdössem? Maga ne lökdössön!*

— Láttad azt a hülyét a hetedik sorban, egész idő alatt horkolt.

Miután a személyeskedést nem bírom, ennél a mondatnál abbahagytam a közvéleménykutatást; bár már kezdett tiszta képem lenni a filmről.

Tavasz a Kossuth Lajos-téren

A névjegy

Németország amerikai övezetéből hozták ezt a kis történetet. Vasúton utazott az egyik német közigazgatási főtisztviselő, aki már a hitleri időkben is nagylegény volt. Egyik útitársa — mogorva polgár — rágyújtott, s a főtisztviselő figyelmeztette: nemdohányzó szakaszban ülnek. A polgár tovább pöfékelt. A főtisztviselő átnyujtotta névjegyét, de ez se használt, a polgár zsebregyűrte a kártyát és tovább fújta a füstöt. A feldühödött volt náci kiment és beküldte a kalauzt: utasítsa rendre az ipsét. A kalauz pár perc múlva visszatért hozzá és így szólt:

— Nem tehetek ellene semmit. Ez Németország egyik legnagyobb csirkefogója.

És felmutatta a főtisztviselő névjegyét.

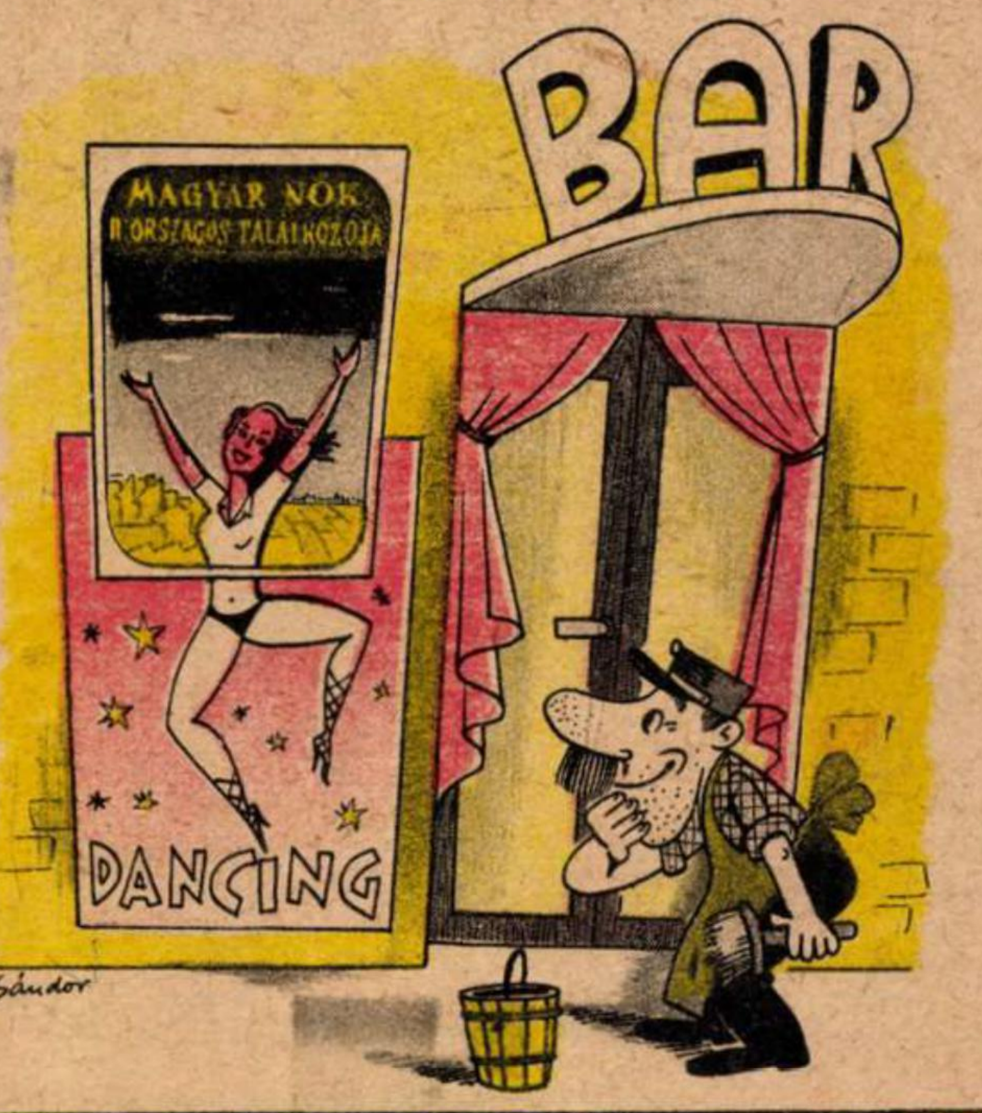
Mindig a másé?

Ludas Matyi azt üzeni

H. J., Szeged. Feltétlenül olvassa el A. Tolsztoj „A sánta herceg” című könyvét, amely most jelent meg az Új Magyar Könyvkiadónál. A cári Oroszország három remek rajzát találja benne!

Az a huncut plakátragasztó

Angol hidegvér

— Tudniillik a gyerekek tüzoltók szeretnének lenni, ha felnőnek.

(Punch, London)

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Felelős kiadó: **ELEK LÁSZLÓ**

Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.: 139—150 és 138—382.

Nyomatott a Szikra Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

Gézukának nem sürgős

— Ejnye, ejnye Gézuka, itt lustálkodsz az ágyban, amikor te vasutas akarsz lenni?

— Annyi baj legyen anyuka, legfeljebb egy félórával később leszek vasutas...